

[Christmas Møller.]

til Skattepolitik o. s. v., at man vandrer ad de Veje, som vi har stillet Forslag om. Naar vi har kunnet give Tilslutning til dette Forslag om, at man straks sender dette Komplex af Lovforslag til forskellige Udvalg, er dette ikke et Udtryk for, at vi ønsker, saaledes som jeg har set det antydet i enkelte Blade, at disse Udvalg ikke skal arbejde med Sagen, ikke skal afgive Betænkning og føre Sagerne videre frem til Afgørelse i det høje Ting, men det er just et Udtryk for, at vi ønsker, at man paa en Række af disse Omraader kan komme til at tage Stilling til Forslagene hurtigst muligt og hurtigst muligt faa de Oplysninger, som Forslagene gør det paakrævet, at vi faar. Ud fra disse Betragtninger kan jeg anbefale, at man gaar denne ganske vist ekstraordinære, men jeg tror overfor Forholdene rigtige Vej.

Niels Frederiksen: Der er neppe Tvivl om, at Befolkningen ikke er interesseret i, at der her paa Rigsdagen holdes ugelange Debatter om de Kriseforslag, som Dagsordenen indeholder. Der er heller ingen Tvivl om, at den bedste Arbejdsmetode, Rigsdagen under den nuværende Situation kan vælge, er den, at Forslagene hurtigst muligt gaar i Udvalg og i disse Udvalg faar en Behandling, hvorved man kan undersøge, om der er Mulighed for at opnaa Enighed om Foranstaltninger, afpassede efter de Forhold, vi i Øjeblikket har, og efter det, Tiden kræver. Derfor kan vi fra det radikale Venstres Side anbefale, at Dagsordenens Punkter og Forslag behandles paa den Maade, som er omtalt af de foregaaende ærede Talere.

Jeg ønsker kun om selve Kriseforslagene som Helhed at fremføre følgende: Jeg er ikke enig i alle de Betragtninger, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, men det faar vi jo Lejlighed til at drøtte ved Finanslovforslagets første Behandling. Een Ting er imidlertid givet: at den Situation, der blev skabt ved det Lovforslag, der gennemførtes her i Rigsdagen i Gaar, vil blive modtaget og opfattet forskelligt ude i Befolkningen. Mange nærer overdrevne Forventninger om, hvad denne Foranstaltning vil medføre, andre ser med en vis Pessimisme paa det, vi gaar i Møde. Hvad Landbruget angaar, er jeg af den Opfattelse, at det vil være rigtigt at vente nogle Dage, inden man træffer afgørende Bestemmelse om Formen for og Indholdet af de Kriselove, som vi her maatte blive enige om at vedtage for at mildne Vanske-

lighederne for Landbruget i den Overgangstid, som maa komme, inden den nye penge-lige Situation fæstner sig i dansk Erhvervsliv. Men der er enkelte Ting, forekommer det mig, man straks kan spore vil blive Virkningen af det, vi vedtog i Gaar: En lavere Kroneguldværdi vil medføre en øget Pengeværdi i Tal for alle de Produkter, som i Landbruget avles paa Markerne, de hjemmeavlede Produkter. Der er ingen Tvivl om, at det, der foregaar nu, vil virke som en Stimulering, vil fremkalde en opadgaaende Prisbevægelse for alle hjemmeavlede Produkter i Landbruget. Og den, der avler mest og har de største Værdier i sit Brug, faar Fordele, som ikke opvejes af det, som Prisstigningen paa Importvarer i Landbrugsproduktionen tager. Jeg synes, at alt tegner til, at dette vil blive Virkningen i første Omgang, og den Virkning vil sikkert spores inden ret længe. En Skattelempelse, en Hjælp til det danske Landbrug, maa i hvert Fald være bestemt af Trangen, af de Vilkaar, som den enkelte Landbruger kommer til at arbejde under i de kommende Tider. Jeg vil blot anføre, at en Prisstigning paa de Raavarer, Landbruget avler, paa 20—25 pCt. for store Landbrug giver en Indtægtsmulighed paa mange Tusinde Kroner for den Høst, der sidder i Laden, en Indtægtsmulighed, som ikke havde været til Stede, hvis Forandringen i Gaar ikke var indtraadt.

Ud fra disse Betragtninger tror jeg, det er rigtigt, at man stiller sig afventende i hvert Fald nogle Dage, inden man træffer afgørende Bestemmelse om Arten og Karakteren af de Foranstaltninger, man vil træffe. Indenfor det radikale Venstre er vi af den Opfattelse, at det, det nu gælder om, er at træffe Kriseforanstaltninger, som modvirker, at de, der trues og trykkes af de Vanskeligheder, som de foregaaende Tider har skabt for dem, bliver knust af disse øjeblikkelige Vanskeligheder; der maa træffes Foranstaltninger, som giver dem en Haandsrækning og en Hjælp, saa de kan blive i deres Hjem, føre deres Bedrift videre og undgaa det økonomiske Sammenbrud, som kan afværges, hvis de kan faa Lov at blive i deres Hjem, saaledes at Situationen i det lange Løb ogsaa for dem kan lysne. Derfor er vi villige til at medvirke til en Kriselovgivning, som vi opfatter som aldeles nødvendig for at undgaa unødige økonomiske Sammenbrud i Overgangstiden, og vi vil yde vor bedste Bistand til, at netop den Situation, som de ændrede Forhold skaber, nøgternt bliver vurderet af de Udvalg, som nedsættes, i Samraad med de